

[Alfred Hansen]

ter man at gøre noget fra regeringens side for at holde prisudviklingen på jord i ave?

Hvad angår kapitalen, skal erhvervslivet naturligvis bruge kapital, og hvad er prisen for kapital? Ja, den er omkring 17-18 pct. Også private mennesker, som skal finde et sted at bo, som skal ud på lånemarkedet, må pr. år betale omkring 17 pct. i renter af de penge, de låner.

Hvilken betydning har mon rentehøjden for beskæftigelsen? Dette er en omkostningsfaktor, som desværre meget sjældent bliver omtalt her i folketinget. Jeg vil vove den påstand, at rentebyrden er en lige så stor omkostningsfaktor, som lønningerne er, men det er kun lønningerne, der pukkes på. Jordpristigningerne og rentehøjde spiller tilsyneladende ingen rolle. Vi ved alle sammen, at i det øjeblik man forbruger penge, bag hvilke der ingen produktion ligger – og det gør man, når man puster jordværdierne op og en del af dem omsættes i forbrug – så får vi inflation, og hvem tjener på inflationen? Er det dem, der har faste værdier? Er det dem, der ikke har nogen fast ejendom? Er det de socialdemokratiske vælgere oppe på 7. sal eller 3. etage, der tjener på inflationen? Ellers ville det da være passende, at socialdemokratiet satte stærkere ind for at afskaffe, udrydde eller formindske inflationstakten.

I Nyhedsmagasinet var der et interview med arbejdsministeren. Arbejdsministeren gav den oplysning, at det var meget svært at få etableret et andet samarbejde her i tinget, man kunne ikke rigtig få noget arbejde i gang med de socialistiske partier, og tog man retsforbundet med, så det i hvert fald ikke ud til at blive bedre. Arbejdsministeren gav udtryk for, at han ikke rigtig kunne huske, om retsforbundet havde stemt for eller imod, men han troede nok, at retsforbundet havde stemt imod, da forslaget om, at fagforeningerne også skulle have anvisningsret med hensyn til de arbejdsløse, var til behandling. Enten husker arbejdsministeren meget dårligt, eller også forsøger arbejdsministeren åbenbart at skaffe sig syndsforladelse for sine gerninger eller mangel på samme ved at give retsforbundet skylden for det bloksamarbejde, som har fundet sted her i salen, og som ikke har ændret tingenes tilstand til det bedre.

Jeg kan oplyse ministeren om, at retsforbundet stemte for, og vi har i lang tid haft

det på vort program og arbejdet for det her i tinget, at også fagforeningerne skulle have anvisningsret. Arbejdsministeren nikker, og jeg tager det som kvittering på, at ministeren har forstået det.

Det har været draget frem i debatten, at vi skulle have en efterløn, og at det skulle kunne klare problemerne. Retsforbundet tager, selv om forslaget ikke er fremsat, afstand fra de tanker, der har været offentliggjort med hensyn til en sådan efterløns indhold. For det første mener retsforbundet, at det er et brud på dansk sociallovgivnings principper, at efterlønsforslaget kun omfatter godt halvdelen af de 60-67-årige, nemlig dem, der er medlemmer af arbejdsløshedskasserne. For det andet sker finansieringen ved arbejdsgiver- og arbejdstagerbidrag, altså ikke solidarisk over for de offentlige kasser – i parentes bemærket, det smager en lille smule af EF. For det tredje betyder forslaget en væsentlig omkostningsforøgelse for virksomhederne, ligesom dets økonomiske konsekvenser synes uoverskuelige. Vi mener i retsforbundet, at en lettere adgang til førtidspension og indførelse af delpension bør gennemføres, så de mennesker, der fysisk og psykisk er nedslidte, og som ønsker at nedtrappe deres erhvervsaktivitet eller eventuelt helt gå ud af arbejdsmarkedet, skal have mulighed derfor. Men finansieringen af en sådan reform skal efter vores mening fortsat ske over skatterne. Derfor vil en forbedring af førtidspensionsvilkårene, så de ikke som nu kun udgør 20.000 kr. om året for den enkelte, være at foretrække. Men en efterløn på 70.000 kr. for bestemte, udvalgte grupper over 60 år er hverken ud fra et socialt eller ud fra et omkostnings- eller statsfinansielt synspunkt forsvarlig.

Vi mener i retsforbundet, at man naturligvis skal igangsætte de offentligt projekterede arbejder, som er vedtaget, og at man eventuelt skal fremskynde udførelsen af disse. Vi henviser til en anden jordpolitik, hvor man fratager spekulationsmulighederne, hvor man ikke kan gøre som nu, hvor de, der har penge til rådighed, naturligvis finder ud af, hvor afkastningsevnen er størst: får jeg størst udbytte ved at anbringe mine eventuelle penge i virksomheder; i fabrikker eller ved passiv anbringelse i jord og eventuel fast ejendom, eventuelt med henblik på udstykning af ejerslejligheder? Er det dér, jeg får størst gevinst?